

Sygn. akt IV KK 681/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Justyna Kryńska - Szufnara

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej - Roberta Tarsalewskiego
w sprawie **R. F.**

ukaranego z art. 66 § 1 k.w.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 20 listopada 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w O. z dnia 5 lutego 2018 r., sygn. akt II
W (...),

**uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do rozpoznania
Sądowi Rejonowemu w O..**

UZASADNIENIE

R.F. został obwiniony o to, że w dniu 19 grudnia 2017 r. na klatce schodowej przy ul. S. w O. poprzez wezwanie Policji i podjęcie przez Policję niepotrzebnej interwencji wobec M.K., zakłócił mu w ten sposób spokój, tj. o popełnienie wykroczenia z art. 51 § 1 k.w.

Wyrokiem nakazowym z dnia 5 lutego 2018 r., w sprawie o sygn. akt. II W (...), Sąd Rejonowy w O. uznał R.F. za winnego tego, że w dniu 19 grudnia 2017 r. w O. na ul. S. fałszywą informacją wprowadził w błąd dyżurnego Komisariatu Policji w O. , wywołując niepotrzebną czynność funkcjonariuszy Policji, w postaci podjęcia niezasadnej interwencji wobec M.K., to jest wykroczenia z art. 66 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 66 § 1 k.w. i art. 24 § 1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 200 złotych.

Wyrok nakazowy uprawomocnił się w dniu 16 lutego 2018 r. (k. 24).

Od tego wyroku nakazowego kasację, na korzyść ukaranego, wywiódł Rzecznik Praw Obywatelskich, zarzucając : „rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie prawa procesowego, to jest art. 93 § 2 k.p.w., polegające na przyjęciu, że okoliczności przypisanego ukaranemu czynu i jego wina nie budzą wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku nakazowego, podczas gdy w świetle dowodów dołączonych do wniosku o ukaranie, zarówno wina, jak i okoliczności czynu zarzucanego obwinionemu budziły poważne wątpliwości, co winno skutkować skierowaniem sprawy do rozpoznania na rozprawie w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych dla merytorycznego rozstrzygnięcia okoliczności”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w O. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Rzecznika Praw Obywatelskich jest zasadna.

Zgodnie z treścią art. 93 § 2 k.p.w. orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości.

Jak słusznie podniesiono w kasacji, w orzecznictwie i doktrynie wskazuje się, że nie należy orzekać wyrokiem nakazowym, gdy obwiniony nie przyznaje się do winy i przedstawia odmiennie okoliczności zdarzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., IV KK 60/09, LEX nr 524058, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2016 r., III KK 198/16, nr LEX 2057358).

Sąd Najwyższy nadto wielokrotnie wskazywał, że skoro orzekanie w postępowaniu nakazowym może nastąpić, jeżeli okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, to Sąd nie może dokonywać zmian w opisie

czynu czy jego kwalifikacji, gdyż czyn przypisany mu w wyroku nakazowym winien odpowiadać w pełni czynowi opisanemu przez oskarżyciela we wniosku o ukaranie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2017 r., sygn. akt IVKK 55/17).

Tymczasem Sąd I instancji w wyroku nakazowym z dnia 5 lutego 2018 r., sygn. akt II W 80/18, dokonał zmian zarówno w opisie wykroczenia zarzucanego obwinionemu we wniosku o ukaranie jak również jego kwalifikacji prawnej. Sąd Rejonowy uznał R. F. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 66 § 1 k.w., gdy tymczasem we wniosku o ukaranie postawiony był obwinionemu zarzut popełnienia wykroczenia określonego w art. 51 § 1 k.w. Dokonując zmiany w opisie wykroczenia przypisanego obwinionemu Sąd wskazał, że fałszywą informacją wprowadził on w błąd dyżurnego KPP w O. , wywołując niepotrzebną czynność funkcjonariuszy Policji, w postaci podjęcia niezasadnej interwencji wobec M.K.. Tymczasem w aktach sprawy – na co słusznie wskazuje skarżący - brak jest dowodu w postaci nagrania z rozmowy obwinionego z dyżurnym KPP w O. z dnia 19 grudnia 2017 r. przyjmującym zgłoszenie od obwinionego. Nie ustalono zatem jaką „fałszywą” informację obwiniony przekazał dyżurnemu Komisariatu Policji w O., na skutek której podjęto interwencję w tym dniu. Ponadto z protokołu przesłuchania obwinionego wynika, że nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i przedstawił odmienne od opisanych we wniosku o ukaranie okoliczności zdarzenia (k. 9-10).

Wobec powyższego należało uznać, że rozpoznanie niniejszej sprawy w postępowaniu nakazowym nastąpiło z naruszeniem przepisu art. 93 § 2 k.p.s.w.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

as